

תקציר

המחקר, שנבע מאוסף צילומים, דן בקשרים בין מוות להומור בעיקר בייצוגים הויזואליים שלו; מודעות אבל ומצבות. המאמר דן בתופעות של הומור שחור בקרב אנשי מקצוע שונים, רופאים ומטפלים ובקרב מטופלים פוסט טראומטיים. ההומור מהווה דרך התמודדות עם קשיים כגון, חולי, טראומה ומוות. בארצות בהן שררו ושוררות מלחמות קיימת נטייה לבדיחות שחורות ולשיח ציני. בעוד שעד המאה העשרים תופעת ההנצחה היתה רצינית ואובייקטיבית, הרי שבשיח קיימת נטייה לשחרור קומי באמצעות הומור, הומור זה חודר למודעות, לבתי קברות ולשירים. השימוש בהומור נפוץ בחוץ לארץ מזה שנים רבות ובשנים האחרונות ניתן לראותו גם בבתי הקברות בארץ. זו תופעה חדשה יחסית שמלמדת שגם המוות לא יוצא נקי מהומור. המאמר מחלק את ההומור על מצבות לסוגות שונות כגון: הומור תוקפני, הומור כמנגנון הגנה ועוד.

* ד"ר עליזה פלורנטל מרצה במכללת לוינסקי להוראה, מנהלת את סטודיו 'משאבים' לטיפול באמצעות אמנות. אמנית רב תחומית, צלמת, מחברת ספרים. ספרה 'עפרון חרום' יצא בהוצאת עקד 2011.